

jen potud, pokud jest toho třeba k jeho uspokojení, není-li to možno, má mu odpůrce dáti náhradu. Plnění, které by nepřesahovalo účel, vytčený v §u 13 odp. ř., může záležitosti při zcizení nemovitosti v tom, že nabyvatel věci musí dopustiti, by věřitel vedl exekuci na tuto věc tak, jakoby nebyla zcizena; na toto plnění má zníti prosba žalobní (srv. Bartsch-Pollak II. díl str. 363 pozn. 9, Lehmann kom. ke konk., vyr. a odp. ř. II. díl str. 251, Ehrenzweig kom. ke konk. a odp. ř. str. 529). Ničeho takového však žalobci v tomto sporu nežádají, nýbrž se domáhají jen toho, by žalovaní byli uznáni povinnými, svoliti k výmazu práva vlastnického pro manžely F-ovy vloženého, ku vkladu práva vlastnického pro manžely Š-ovy a k výmazu výměnku a služebnosti bytu vložených pro manžely Š-ovy. K tomu však dle předpisů odpůrčího řádu práva nemají, i není proto tato petitorní část žalobního nároku v zákoně odůvodněna. Ježto pak první věta prosby žalobní, by vyslovena byla bezúčinnost smlouvy ze dne 9. ledna 1922 oproti žalobcům, jest pouze úvodem k petitorní části prosby žalobní (arg. slova »a v důsledku toho svoliti k výmazu atd.«) a tudíž s ní stojí a padá, byla právem v nižších stolicích žaloba s celou svou konečnou prosbou zamítnuta.

Čís. 5355.

Neodmítl-li v nesporném řízení soud první stolice nepřipustný dovolací rekurs, jest na soudu rekursním, by tak učinil.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n.).

Nařídil-li v řízení o úpravě nájemného rekursní soud další jednání, nelze si do tohoto rozhodnutí stěžovati.

(Rozh. ze dne 8. října 1925, R II 305/25.)

Proti žalobě pronajimatele na nájemníka o nájemné, namítl žalovaný, že umluvené nájemné jest přemrštěné a odporuje předpisům zákona o ochraně nájemníků o přípustném zvýšení nájemného. Procesní soud podle §u 25 zákona ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n. přerušil řízení a vyžádal si rozhodnutí nesporného oddělení. Usnesením ze dne 26. června 1925 upravil první soud nájemné z bytu, odmítl však úpravu nájemného z pekařské místnosti, odvolávaje se na předpis §u 14 zák. o ochraně nájemníků, re k u r s n í s o u d zrušil však na stížnost nájemníkovu toto usnesení a uložil soudu první stolice, by ustanovil přípustné zvýšení a určení nájemného, hledě i k dílně pekařské, jednotně pojímaje v to nájemné za byt, jak shora uvedeno. D o v o l a c í r e k u r s byl rekursním soudem odmítnut. D u v o d y: Jde o rozhodnutí soudu podle §u 22 zák. o ochraně nájemníků, do něhož jest připuštěna stížnost ke sborovému soudu první stolice, další opravný prostředek, tedy dovolací rekurs, jest však podle předpisu §u 24 zák. o ochraně nájemníků vyloučen, bez rozdílu, zda stalo se rozhodnutí soudu na návrh stran, či na požádání soudu podle §u 25 zák. o ochraně nájemníků. Opak pro druhý případ nelze vyvozovati ze zákona o ochraně nájemníků, nanejmé ze zařazení předpisu o rozhodování o přípustnosti zvýšení nájemného jako otázky předurčující za předpis §u 24 o opravných prostředcích.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Dle §u 24 zákona o ochraně nájemníků ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n. jest přípustna do rozhodnutí soudu podle §§ 21 a 22 tohoto zákona stížnost toliko k sborovému soudu prvé stolice a další opravný prostředek jest vyloučen. V tomto případě soud prvé stolice ohledně místností, užívaných k výdělečné činnosti, odepřel úpravu nájemného, avšak rekursní soud na úpravu uznal a za tím účelem, vyhověv stížnosti do usnesení, jímž prvý soud návrh na úpravu nájemného odmítl, nařídil další jednání. Tu již půjde o řízení, při němž dojití má k úpravě nájemného. Vylučuje-li onen zákonný předpis opravný prostředek ku třetí stolici do usnesení ve věci samé, nutno míti za to, že zákon nechtěl připustiti takové rekursy ani do usnesení soudu druhé stolice, jimiž se uznává na úpravu nájemného a nařizuje další jednání. Že druhá věta §u 24 zákona platí i v případě §u 25, dovodil správně rekursní soud. I v případech §u 25 jde o rozhodnutí soudu dle §§ 9, 10, 12, 21 a 22 zákona. Ani dalším vývodům rekursním, že soud rekursní nebyl oprávněn rekurs jako nepřipustný odmítnouti, když tak neučinil prvý soudce, nelze přisvědčiti. Předpis §u 14 odstavec druhý nesp. říz. ve znění novely nelze vykládati tak, že jen soud prvé stolice smí zkoumati otázku přípustnosti rekursu. Účelem tohoto předpisu jest, by zbytečně nebyly vyšším soudům předkládány rekursy nepřipustné, a tohoto účelu zákonného dbá i rekursní soud, napraví-li to, co učiniti opomenul soud prvé stolice. Právem proto rekursní soud odmítl dovolací rekurs jako nepřipustný.

Čís. 5356.

Uschovatel (kožešin) není p o z á k o n u povinen dáti je pojistiti proti krádeži a ohni.

(Rozh. ze dne 8. října 1925, Rv II 447/25.)

Žalobkyně odevzdala kožešiny do uschování žalované firmě, jež provozovala kožešnickou živnost a přijímala za úplatu kožešiny do uschování. Žalobní nárok o náhradu škody neuznal procesní soud prvé stolice důvodem po právu, odvolací soud uznal žalobní nárok důvodem po právu.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

D u v o d y:

Odvolací soud, když zavinění žalované firmy ohledně volby, způsobilosti a obvyklé bezpečnosti místností, ve kterých byly uloženy sporné kožešiny, nebylo zjištěno, naopak bylo zjištěno, že žalující strana byla i s místnostmi i s jejich situací i se způsobem uložení obeznámena, a přes to dávala žalované po mnoho let své kožešiny do úschovy, poukazuje k tomu, že žalovaná provozuje úschovu kožišin po živnostensku a že přebírá do úschovy kožišiny vysoké ceny, z čehož usuzuje, že tyto okolnosti měly býti žalované firmě podnětem, by při úschově cizích ko-